

LBRIS

We know
books

Francis Scott Fitzgerald

Straniul caz al lui
BENJAMIN BUTTON
și alte povestiri

CUPRINS

Straniul caz al lui Benjamin Button	5
Palatul de gheață	25
Întâi mai	46
Un diamant cât Hotelul Ritz	88
Vise de iarnă.....	122
Iertarea de păcate	141
Băiatul cel bogat	154
Cel mai impertinent băiat.....	186
Întoarcerea la Babilon.....	204
Duminica nebună	221
Interminabila ieșire	236

Autor: Francis Scott Fitzgerald
Titlu original: The Curious Case of Benjamin Button and Other Stories
Titlu: Straniul caz al lui Benjamin Button și alte povestiri
Editor: Aldo Press, București
Traducere: Tănase Isabela
Ediție completată și revizuită

@ by Bitbrain, 2023
Toate drepturile pentru această versiune aparțin Bitbrain
Informații, comenzi ramburs
www.aldopress.ro
ISBN 978-606-050-297-5

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FITZGERALD, FRANCIS SCOTT
Straniul caz al lui Benjamin Button și alte povestiri /
Francis Scott Fitzgerald. - București : Aldo Press, 2023
ISBN 978-606-050-297-5

821.111

STRANIUL CAZ AL LUI BENJAMIN BUTTON

I

Pe la 1860 se obișnuia ca nașterea să se facă acasă. Acum, după cum am auzit, marii zei ai medicinei au hotărât ca primele țipete ale unui nou-născut să se audă în aerul antiseptic al unui spital, de preferat unul la modă. Deci tânăra pereche Roger Button erau cu cincizeci de ani înaintea vremurilor când au hotărât, într-o zi din vara lui 1860, ca primul lor copil să se nască în spital. Dacă acest anacronism ar avea legătură cu uimitoarea poveste pe care am să v-o spun, nu se va ști niciodată.

Vă voi povesti ce s-a întâmplat, iar voi veți judeca singuri.

Familia Button deținea o poziție de invidiat, atât din punct de vedere social, cât și financiar, în Baltimore-ul antebelic. Se înrudeau cu Astă Familie și cu Cealaltă Familie, care, după cum știa orice locuitor din Sud, îi îndreptătea să facă parte din aristocrația care popula în mare parte Confederația. Era primul lor contact cu vechiul obicei minunat de a avea copii – bineînțeles că domnul Button era foarte nervos. Spera să fie un băiat ca să-l trimită la Colegiul Yale din Connecticut, unde chiar domnul Button fusese cunoscut timp de patru ani sub porecla oarecum evidentă de „Cuff”.

În dimineața de Septembrie consacrată extraordinarului eveniment, se trezi emoționat la ora șase, se îmbracă cu un costum impecabil și se grăbi pe străzile Baltimore-ului spre spital, ca să verifice dacă întunecimea nopții adusese o nouă viață pe lume.

Când ajunse la aproximativ o sută de iarzi de Spitalul Privat pentru Doamne și Domni din Maryland, îl văzu pe doctorul Keene, medicul familiei, coborând treptele din față și frecându-și mâinile de parcă s-ar fi spălat pe ele – așa cum fac toți doctorii, fiindu-le cerut de etica nescrisă a profesiei lor.

Domnul Roger Button, președintele companiei de materiale de construcții cu ridicata, Roger Button & Co., începu să alerge către doctorul Keene cu mai puțină demnitate decât s-ar fi așteptat din partea unui gentleman din Sud al acelei perioade pitorești.

— Doctore Keene! strigă el. Hei, doctore Keene!

Doctorul îl auzi, se întoarse și îl așteptă în loc, cu o expresie stranie pe figura aspră de medic, pe măsură ce domnul Button se apropia.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Button, cu răsuflarea tăiată din cauza grabei. Ce e? Cum e ea? Un băiat? Cine e? Ce...

— Vorbește să te înțeleg, spuse tăios doctorul Keene. Părea cumva iritat.

— S-a născut copilul? îl imploră domnul Button.

Doctorul Keene se încruntă.

— Mda, cred că da – într-un fel. Apoi se uită din nou straniu la domnul Button.

— Soția mea e bine?

— Da.

— E fată sau băiat?

— Haide acuma! strigă doctorul Keene într-o criză de nervi. Du-te și vezi și singur. Scandalos! Spuse ultimul cuvânt dintr-o suflare de parcă ar fi pronunțat o singură silabă, apoi se întoarse mormăind:

— Crezi că un asemenea caz îmi va ajuta reputația profesională? Încă una și m-ar distruge – ar distruge pe oricine.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Button îngrijorat. Tripleți?

— Nu, nu tripleți! răspunse doctorul tăios. N-ai decât să te duci să vezi singur. Și cheamă un alt doctor. Te-am aduse pe lume, tinere, și am fost medicul familiei tale de patruzeci de ani, dar am terminat-o cu voi! Nu vreau să te mai văd nici pe tine, nici vreo rudă de a ta! La revedere!

Apoi se întoarse brusc și fără vreun alt cuvânt se urcă în trăsura sa, care-l aștepta lângă bordură, plecând cu o mină serioasă.

Domnul Button stătea pe trotuar, uimit și tremurând tot. Ce accident oribil s-ar fi putut întâmpla? Deodată își pierdu toată dorința de a mai intra în Spitalul Privat pentru Doamne și Domni din Maryland – doar cu mare dificultate, un moment mai târziu, se forță să urce scările și să intre pe ușa din față.

O soră stătea în spatele unui birou în bezna opacă a holului. Înghițindu-și rușinea, domnul Button se apropie de ea.

— Bună dimineața, îi spuse ea, uitându-se la el cu o privire plăcută.

— Bună dimineața. Sunt... sunt domnul Button.

Deodată o privire plină de teroare apără în ochii fetei. Se ridică în picioare și păru că vrea să o ia la fugă pe coridor, abținându-se cu mare greutate.

— Aș vrea să-mi văd copilul, spuse domnul Button.

Asistenta scoase un țipăt ușor.

— Oh, bineînțeles! strigă ea isteric. Sus. Sus pe scări. Duceți-vă sus!

Arată spre direcția scărilor, iar domnul Button, cuprins de o transpirație rece, se întoarse ezitând și începu să urce la etajul al doilea. Pe coridorul superior se apropie de o soră care căra un lighean în mână.

— Sunt domnul Button, reuși el să articuleze. Vreau să-mi văd...

Bang! Ligheanul zăngăni pe podea și se rostogoli în direcția scărilor. Bang! Bang! Începu să se rostogolească metodic pe scări de parcă ar fi vrut să împărtășească teroarea generală provocată de domnul acesta.

Bang! Ligheanul ajunsese la etajul întâi. Asistenta își recăpătă controlul și îi aruncă domnului Button o privire plină de dispreț.

— Bine, domnule Button, răspunse ea șoptit. Foarte bine! Dar dacă ați ști în ce stare ne-a adus pe toți în dimineața asta! E absolut scandalos! Spitalul nu va mai avea nici urmă de reputație după...

— Grăbește-te, strigă el răgușit. Nu mai suport!

— Pe aici, domnule Button.

De-abia se putea târi după ea. La capătul unui hol lung ajunseră într-o cameră din care se auzeau o mulțime de urlete – într-adevăr, o cameră care mai târziu se va numi „cameră de plâns”. Intrară.

Aranjate lângă pereți era o jumătate de duzină de leagăne din email alb, fiecare cu o etichetă legată la capăt.

— Ei bine, icni domnul Button. Care e al meu?

— Acolo! spuse sora.

Ochii domnului Button îi urmări degetul și iată ce văzu. Înfașurat într-o pătură albă și parțial înghesuit într-un leagăn, stătea un bătrân de vreo șaptezeci de ani. Părul rar îi era aproape alb, iar din bărbie îi cobora un fuior fumuriu de barbă care se legăna absurd dintr-o parte în alta, dus de briza ce venea de la fereastră. Se uită la domnul Button cu ochi decolorați și stinși, în care se ascundea o întrebare.

— Am înnebunit, tună domnul Button, spaima schimbându-i-se în furie. E vreo glumă groaznică a spitalului?

— Nouă nu ni se pare o glumă, replică sora sever. Și nu știu dacă sunteți neburn sau nu, dar acela este cu siguranță copilul dumneavoastră.

Fruntea domnului Button fu din nou acoperită de o transpirație rece. Închise ochii, apoi, deschizându-i, se uită din nou. Nu era nicio greșeală – se uita la un bărbat de șaptezeci de ani – un bebeluș de șaptezeci de ani, un bebeluș ale cărui picioare atârnav peste marginile leagănelui în care se odihnea.

Bătrânul se uită calm de la unul la altul pentru un moment, apoi deodată vorbi cu o voce spartă și îmbătrânită.

— Tu ești tatăl meu? întrebă el.

Domnul Button și sora tresăriră violent.

— Dacă ești tu, continuă bătrânul nerăbdător, vreau să mă iei din locul ăsta, sau cel puțin să mă pui într-un balansoar confortabil.

— De unde Dumnezeu ai apărut? Cine ești? izbucni disperat domnul Button.

— Nu pot să-ți spun exact cine sunt, replică văicărindu-se, pentru că m-am născut doar de câteva ore, dar numele meu de familie e cu siguranță Button.

— Minți! Impostorul!

Bătrânul se întoarse obosit spre soră.

— Frumos mod de a-ți întâmpina noul-născut, se plânse el cu o voce slabă. De ce nu-i spui că se înșală?

— Vă înșelați, domnule Button, spuse sora sever. E copilul dumneavoastră, și va trebui să vă descurcați. Trebuie să vă cerem să-l luați acasă cât de curând posibil – undeva – chiar astăzi.

— Acasă? repetă neîncrezător domnul Button.

— Da, nu putem să-l ținem aici. Chiar nu putem, știți?

— Chiar mă bucur, se plânse bătrânul. Ce mai loc în care să ții un tânăr căruia îi place liniștea. Cu toate țipetele și urletele astea, nu am putut să pun geană pe geană. Am cerut de mâncare, și vocea i se ridică cu o notă de protest, și mi-au adus un biberon cu lapte!

Domnul Button se cufundă într-un scaun din apropierea fiului său și își ascunse fața în mâini.

— Ceruri! murmură el, cuprins de oroare. Ce vor spune oamenii? Ce trebuie să fac?

— Va trebui să-l iei acasă, insistă sora. Imediat!

O imagine grotescă i se formă în fața ochilor cu o claritate cumplită – imaginea sa proprie mergând pe străzile aglomerate ale orașului cu această apariție îngrozitoare pe lângă el.

— Nu pot. Nu pot, gemu el.

Oamenii se vor opri să-i vorbească, iar el ce le va spune? Îl va prezenta pe acest – acest septuagenar: „Acesta este fiul meu, născut în această dimineață.”. Și bătrânul își va strânge pătura în jurul lui și vor merge mai departe, prin magazinele aglomerate, piața de sclavi – pentru un moment, domnul Button dori din răspuțeri ca fiul său să fie negru – dincolo de casele luxoase ale districtului rezidențial, dincolo de azilul pentru bătrâni...

— Haideți! Reveniți-vă! îi porunci sora.

— Știi ceva, anunță bătrânul deocamdată, dacă tu crezi că eu merg acasă în pătura asta, te înșeli amarnic.

— Bebelușii mereu sunt înfășați în pături.

Cu un mormăit răutăcios, bătrânul ridică micul scutec alb.

— Priviți! spuse el tremurând. Asta mi-au pregătit.

— Toți bebelușii poartă așa ceva, răspunse înțepat sora.

— Ei bine, zise bătrânul, acest bebeluș nu va mai purta nimic în două minute. Pătura asta mă mănâncă. Ar fi putut să-mi dea măcar un cearceaf.

— Las-o pe tine! Las-o pe tine! strigă domnul Button grăbit. Se întoarse spre soră.

— Ce să fac?

— Du-te în oraș și cumpără-i fiului tău niște haine.

Vocea fiului domnului Button îl urmări pe hol:

— Și un baston, tată. Vreau un baston.

Domnul Button trânti ușa de la intrare cu sălbăticie...

II

— Bună dimineața, spuse domnul Button nervos vânzătorului de la Magazinul Universal Chesapeake. Aș vrea să cumpăr niște haine pentru fiul meu.

— Câți ani are copilul dumneavoastră, domnule?

— Cam șase ore, răspunse domnul Button, fără a se gândi prea mult.

— Raionul de produse pentru bebeluși se află în spate.

— Dar, nu prea cred – nu sunt sigur că asta vreau. E – e un copil neobișnuit de mare. Excepțional de... mare.

— Au haine chiar și pentru cei mai mari copii.

— Unde este raionul pentru băieți? întrebă domnul Button, mutându-se disperat de pe un picior pe altul. Simțea că vânzătorul deja îi mirosise rușinosul secret.

— Chiar aici.

— Ei bine... Ezită. Ideea de a-și îmbrăca fiul în haine de adulți îi repugna. Dacă, să zicem, ar găsi un costum de băiat foarte mare, poate i-ar fi tăiat barba aia lungă și groaznică, i-ar fi vopsit părul castaniu și, astfel, ar reuși să ascundă ce era mai rău, păstrându-și respectul de sine, dar și poziția în societatea din Baltimore.

Dar o inspectare disperată a raionului de băieți nu relevă niciun costum care să se potrivească nou-născutului Button. Dădu vina pe magazin, bineînțeles – în astfel de cazuri se obișnuiește a se da vina pe magazin.

— Câți ani spuneți că are fiul dumneavoastră? întrebă vânzătorul curios.

— Are... șaisprezece ani.

— Oh, mă scuzați. Am crezut că ați spus șase ore. Raionul pentru tineri este pe următorul culoar.

Domnul Button se răsuci cu o mină mizerabilă. Apoi se opri, înviorat, și arătă cu degetul spre manechinul îmbrăcat din vitrină.

— Acolo! exclamă el. Voi lua acel costum, de pe manechin.

Vânzătorul făcu ochii mari.

— Dar acela nu e un costum pentru copii. Sau poate fi, dar purtat de gală. Chiar dumneavoastră l-ați putea purta!

— Împachetează-l, insistă clientul nervos. Pe asta îl vreau.

Vânzătorul uimit îl ascultă.

Înapoi la spital domnul Button intră în sala noilor-născuți și aproape îi aruncă pachetul fiului său.

— Uite-ți hainele, spuse furios.

Bătrânul desfăcu pachetul și îi privi conținutul cu un ochi critic.

— Arată cam ciudat, se plânse el. Nu vreau să mă îmbrac ca un maimuțoi de la circ.

— Tu ai făcut un maimuțoi din mine! i-o întoarse domnul Button furios. Ce contează cât de amuzant arăți. Îmbracă-te sau... sau o încasezi. Înghiți neliniștit ultimul cuvânt, simțind totodată că era ceea ce trebuia să spună.

— Bine, tată – și cu o simulare grotescă de respect filial – ai trăit mai mult, știi mai bine. Voi face cum zici tu.

La fel ca înainte, cuvântul „tată” îl făcu pe domnul Button să tresară violent.

— Și grăbește-te.

— Mă grăbesc, tată.

Când fiul său fu îmbrăcat, domnul Button îl privi deprimat. Costumul era compus din ciorapi cu buline, pantaloni roz și o bluză cu cordon și

un guler mare alb. Peste guler se unduia barba albă și lungă până la brâu. Efectul nu era plăcut deloc.

— Așteaptă.

Domnul Button luă foarfecele de spital și din trei mișcări tăie o bucată bună din barbă. Dar și cu această îmbunătățire, întregul ansamblu era departe de perfecțiune. Restul de barbă, ochii apoși, dinții vechi nu se potriveau deloc cu tonurile vesele ale costumului. Cu toate astea, domnul Button era încăpățânat – întinse mâna spre fiul său.

— Hai cu mine! spuse cu severitate.

Fiul îi luă de mână plin de încredere.

— Cum îmi vei spune, tată? întrebă cu o voce tremurândă în timp ce ieșeau din camera noilor-născuți – doar „bebe” pentru o vreme? Până vei găsi un nume mai bun?

Domnul Button mormăi.

— Nu știu, spuse el tăios. Cred că o să-ți spunem Matusalem.

III

Chiar și după ce noul membru al familiei Button fu tuns scurt și vopsit cu un negru nenatural, fu ras de îi străluceau obrazii și fu îmbrăcat cu haine de băiețel făcute de un croitor năucit, era imposibil pentru Button să ignore că fiul său era doar un pretext de bebeluș. Deși stătea aplecat ca un bătrân, Benjamin Button – căci așa a fost numit în loc de mai adecvatul, dar infamul Matusalem – avea un metru șaptezeci. Hainele nu ascundeau asta, nici tunsul și vopsitul sprâncenelor nu ascundeau faptul că ochii îi erau șterși, apoși și obosiți. De fapt, bona care fusese angajată de mai înainte părăsi casa după ce îi aruncă o singură privire într-o stare de indignare totală.

Dar domnul Button persista în scopul său neabătut. Benjamin era un bebeluș, și trebuia să rămână un bebeluș. La început spuse ca dacă lui Benjamin nu-i plăcea laptele cald, n-avea decât să moară de foame, dar apoi fu convins să-l lase să mănânce pâine cu unt, și chiar terci ca un compromis. Într-o zi aduse o zornăitoare și, dându-i-o lui Benjamin, insistă în termeni foarte clari ca „să se joace cu ea”, bătrânul luând-o cu o expresie ostenit. Putea fi auzit din când în când zornăind-o cuminte.

Nu era nicio îndoială că zornăitoarea îl plictisea și că găsea alte distracții mai relaxante când era lăsat singur. De exemplu, domnul Button descoperi într-o zi că în săptămâna anterioară fumase mai multe țigări ca oricând – un fenomen care fu explicat câteva zile mai târziu când, intrând în camera copilului pe neașteptate, o găsi plină de un fum albăstriu, iar Benjamin, cu o expresie vinovată pe față, încerca să ascundă capătul maroniu al unei havane. Asta, bineînțeles, cerea o bătaie, dar domnul Button realiză că nu îi venea să o administreze. Doar își avertiză fiul că „nu va mai crește”.

Totuși, persista în atitudinea sa. Aducea acasă soldați de plumb, trenuri de jucărie, animale mari din pluș, și, pentru a perfecționa iluzia pe care o crea – cel puțin pentru el – îl întreba pe vânzătorul de la magazinul de jucării dacă „vopseaua se ia de pe rășușca mov când o bagă bebelușul în gură.” Dar, în ciuda eforturilor tatălui său, Benjamin refuza să fie interesat. Se furișea pe scările din dos și se întorcea în camera sa cu un volum din Enciclopedia Britanică, peste care se apleca toată după-amiaza, în timp ce vacile din pluș și arca sa a lui Noe era uitată pe podea. În fața unei asemenea încăpățănări, eforturile domnului Button nu erau de niciun folos.

Senzația creată în Baltimore a fost la început, de uimire. Ce accident i-ar fi costat din punct de vedere social pe cei din familia Button nu se putu determina, pentru că izbucnirea Războiului Civil atrase atenția orașului spre alte lucruri. Câțiva oameni a căror politețe nu-i părăsea niciodată își storceau creierii ca să găsească complimente pentru părinți, în cele din urmă reușind să declare ingenios că bebelușul seamănă cu bunicul său, un fapt pe care, datorită stării de degradare a tuturor oamenilor de șaptezeci de ani, nu putea fi negat. Domnul și doamna Roger Button nu erau mulțumiți, iar bunicul lui Benjamin era de-a dreptul insultat.

Benjamin, după ce părăsi spitalul, luă viața așa cum era. Au fost aduși câțiva băieți să-l cunoască, și petrecu o după-amiază cu articulațiile înțepenite, încercând să pară interesat de bile și titireze – chiar reuși, în mod accidental, să spargă un geam de la bucătărie cu praștia, o ispravă care-l bucură în secret pe tatăl său.

Astfel Benjamin căută să spargă în fiecare zi câte ceva, dar făcea aceste lucruri doar pentru că se aștepta din partea lui și pentru că de felul lui era îndatoritor.

Când înverșunarea bunicului său se mai stinse, el și Benjamin găseau o plăcere imensă unul în compania celuilalt. Stăteau ore întregi cei doi, atât de depărtați ca vârstă și experiență, ca amici, discutând cu o monotonie neobosită evenimentele zilei. Benjamin se simțea mai la îndemână în prezența bunicului decât în a părinților – ei păreau mereu uimiți de el și, în ciuda autorității cu care se purtau, adesea i se adresau cu „domnule.”

Era la fel de confuz ca oricine altcineva în legătură cu vârsta avansată la care îi era și mintea și corpul. Citea în jurnalul medical, dar nu găsisese niciun alt asemenea caz înregistrat în analele medicale. La îndemnul tatălui, încercă să se joace cu alți băieți, și adesea se alătura jocurilor mai potolite – fotbalul îl zguduia prea tare, și se temea că în cazul unei fracturi, oasele sale bătrâne nu s-ar mai putea vindeca.

La cinci ani fu trimis la grădiniță, unde fu inițiat în arta lipirii de hârtie verde peste hârtie portocalie, de țesere a hărților colorate și de fabricarea eternelor coliere din carton. Era înclinat să adoarmă în timpul acestor activități, obicei care o enerva și o înspăimânta totodată pe tânăra învățătoare. Spre ușurarea sa, se plânse părinților lui, și fu retras. Roger Button le declară prietenilor săi că era mult prea tânăr pentru școală.

La doisprezece ani deja părinții de obișnuiseră cu el. Într-adevăr, atât de mare era forța obișnuinței încât nu mai simțeau că e diferit de ceilalți copii – doar când vreo anomalie ciudată le mai amintea de acest fapt. Dar într-o zi, la câteva săptămâni după ce împlini doisprezece ani, în timp ce se uita în oglindă, Benjamin făcu, sau crezu că face, o descoperire uimitoare. Oare îl înșelau ochii sau părul i se schimbaseră din alb într-un gri-fer sub vopsea? Cumva rețeaua de riduri de pe față se mai diminuase? Oare pielea îi era mai sănătoasă și mai fermă, chiar și fără vântul rece de iarnă? Nu putea spune. Știa că doar nu mai merge aplecat, iar condiția fizică i se îmbunătățise față de primul an de viață.

— Oare ar putea... ? se gândi el, sau mai degrabă, de-abia îndrăzni să gândească.

Merse la tatăl său.

— Am crescut, anunță el hotărât. Vreau să port pantaloni lungi.

Tatăl ezită.

— Ei bine, spuse el în cele din urmă. Nu știu. La paisprezece ani se poartă pantaloni lungi, iar tu ai doar doisprezece.

— Dar trebuie să recunoști, protestă Benjamin, că sunt înalt pentru vârsta mea.

Tatăl său se uită la el speculând.

— Nu prea sunt sigur, spuse el, eram la fel de mare ca tine când aveam doisprezece ani.

Nu era adevărat – era doar parte din înțelegerea tacită a lui Roger Button cu el însuși de a crede în normalitatea fiului său.

În cele din urmă se ajunse la un compromis. Benjamin va continua să-și vopsească părul. Va încerca și mai mult să se joace cu băieții de vârsta lui. Nu va mai purta ochelarii sau bastonul pe stradă. Drept răsplătă pentru aceste concesii, i se va permite să poarte primul costum cu pantaloni lungi.

IV

Despre viața lui Benjamin Button între doisprezece și douăzeci și unu de ani nu intenționez să spun prea multe. Este suficient dacă spunem că au fost ani de descreștere normală. Când Benjamin făcu optsprezece ani avea deja postura unui bărbat de cincizeci; avea mai mult păr, de un gri închis; pasul îi era ferm, vocea își pierduse tremuraturul și coborî la un bariton plin de sănătate. Așa că tatăl său îl trimise la Connecticut să dea examenul de admitere la Colegiul Yale. Benjamin trecu examenul și deveni membrul noii clase de boboci.

În a treia zi după înscriere, primi o notificare de la domnul Hart, secretarul colegiului, de a se prezenta la biroul său și a-și aranja orarul. Benjamin, uitându-se în oglindă, decise că părul avea nevoie de o vopsea nouă, dar inspectarea tulburată a sertarului de la birou dezvăluî că sticlă de vopsea nu mai era acolo. Apoi își aminti – o golise cu o zi înainte și o aruncase.

Se afla într-o dilemă. Trebuia să ajungă la secretar în cinci minute. Nu putea face altfel – trebuia să se ducă așa cum era. Și se duse.

— Bună dimineața, spuse secretarul politic. Ați venit să vă interesați despre fiul dumneavoastră.

— Dar, de fapt, numele este Button..., începu Benjamin, dar domnul Hart îl întrerupse.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Button. Fiul dumneavoastră trebuie să apară în câteva minute.

— Eu sunt, izbucni Benjamin. Sunt în primul an.

— Ce?!

— Sunt în primul an.

— Cu siguranță, glumiți.

— Deloc.

Secretarul se încruntă și se uită la cardul din fața lui.

— Dar aici scrie că Benjamin Button are optsprezece ani.

— E vârsta mea, susținu Benjamin, înroșindu-se puțin.

Secretarul îl privi cu suspiciune.

— Acum, domnule Button, doar nu vă așteptați să vă și cred.

Benjamin zâmbi obosit.

— Am optsprezece ani, repetă el.

Secretarul arătă cu mâna spre ușă.

— Ieșiți afară, spuse el. Plecați din colegiu și din oraș. Sunteți un nebun periculos.

— Am optsprezece ani.

Domnul Hart deschise ușa.

— Ce idee! strigă el. Un om de vârsta dumneavoastră să încerce să intre aici în primul an. Ai optsprezece ani? Ei bine, ai optsprezece minute să pleci din oraș.

Benjamin Button păși cu demnitate din cameră, și vreo șase studenți, care așteptau în hol, îl urmară curioși cu privirea. Făcu câțiva pași, apoi se întoarse spre secretarul furios, care încă stătea în ușă și repetă cu o voce fermă:

— Am optsprezece ani.

Benjamin plecă urmărit de corul de chicoteli al studenților.

Dar nu avu norocul să scape așa de ușor. În mersul său melancolic până la stația de tren își dădu seama că e urmărit de un grup, apoi de o mulțime și apoi de o masă densă de studenți. Se răspândise zvonul că un lunatic trecuse de examenul de admitere pentru Yale și încercase să se dea drept un tânăr de optsprezece ani. Febra unui entuziasm cuprinse colegiul. Bărbații plecau fără pălărie din clase, echipa de fotbal abandonase antrenamentul și se alăturase mulțimii, soțiile profesorilor cu bonetele anapoda și turnurile puse strâmb alergau strigând în urma procesiunii, de la care se auzeau o succesiune continuă de remarci ce ținteau sentimentele delicate ale lui Benjamin Button.

- Cred că e Evreul Rătăcitor!
- Ar trebui să meargă la școala pregătitoare la vârsta lui!
- Ia te uită ce copil geniu!
- A crezut că aici e azilul de bătrâni!
- Du-te la Harvard!

Benjamin lungi pasul și începu apoi să alerge. Le va arăta el lor! Se va duce la Harvard și vor regreta batjocorile astea răutăcioase!

În siguranță la bordul trenului spre Baltimore, își depărtă capul de fereastră.

- Veți regreta astea! strigă el.
- Ha, ha! râdeau studenții. Ha, ha, ha!

Era cea mai mare greșeală pe care o făcuse Colegiul Yale.

V

În 1880 Benjamin Button avea douăzeci de ani și își demonstrează vârsta mergând să muncească pentru tatăl său la Roger Button & CO., Materiale de construcții cu ridicata. Era în același an în care începuse să „iasă în societate” – tatăl său insistase să-l ia la câteva petreceri dansante la modă. Roger Button avea acum cincizeci de ani, iar el și fiul său erau din ce în ce mai mult împreună – de fapt, de când Benjamin încetase să-și vopsească părul (care era încă grizonat) păreau a fi de aceeași vârstă și ar fi putut fi luați drept frați.

Într-o seară de august au mers cu faetonul îmbrăcați la patru ace spre petrecerea dansantă la casa de la țară a familiei Shevlin, situată chiar în afara Baltimore-ului. Era un eveniment minunat. Luna plină îneca drumul cu o culoare ștersă platinată, iar florile unei recolte întârziate umplea aerul nemișcat de arome ce păreau ca niște răsese pe jumătate ascunse. Câmpul deschis, acoperit de grâu strălucitor era la fel de luminos ca în plină zi. Era aproape imposibil să nu fii impresionat de frumusețea pură a cerului – aproape.

— Există un mare viitor în afacerile cu cereale, spunea Roger Button. Nu era un om spiritual – simțul său estetic era doar rudimentar.

— Bătrâni ca mine nu mai pot învăța trucuri noi, observă el profund. Voi, tinerii cu energia și vitalitatea voastră, aveți un viitor strălucit în fața voastră.

În depărtare apărură luminile casei de la țară a familiei Shevlin, și un sunet ca un oftat se apropia de ei – ar fi putut fi plânsetul ușor al viitorilor sau freamătul spicelor de grâu sub lună.

Traseră în spatele unui trăsuri arătoase ai cărei pasageri coborau la ușă. Ieși o doamnă, apoi un domn în vârstă, apoi o altă tânără doamnă, frumoasă ca păcatul. Benjamin tresări; o schimbare aproape chimică părea să dizolve și să recompună fiecare element al corpului său. Un fior trecu prin el, se înroși la față, și simți o pulsație ritmică în urechi. Era prima dragoste.

Fata era subțire și delicată, cu părul cenușiu sub lumina lunii și ca mierea în lumina lămpilor cu gaz de la intrare. Pe umeri avea aruncat o mantilla spaniolă de un galben pal, cu fluturi negri; picioarele îi erau ca nasturi strălucitori la tivul rochiei cu turnură.

Roger Button se apropie de fiul său.

— Aceasta, spuse el, este tânăra Hildegarde Moncrief, fiica generalului Moncrief.

Benjamin încuviință rece.

— O fință drăguță, spuse el indiferent. Dar când negrul cel tânăr duse trăsura, adăugă:

— Tată, ai putea să mă introduci ei.

Se apropiară de un grup la centrul căruia se afla domnișoara Moncrief. Crescută în vechile tradiții, făcu o reverență în fața lui Benjamin. Da, ar putea avea un dans. Îi mulțumi și se îndepărtă – împleticit.

Timpul până la rândul lui se târî îngrozitor de încet. Stătea aproape de perete, tăcut, impenetrabil, uitându-se cu o privire ucigașă la tinerii din Baltimore care se învârteau în jurul Hildegardei Moncrief, cu o admirație plină de pasiune în ochi. Ce enervanți îi păreau lui Benjamin; cât de intolerabil de încrezători! Mustățile lor răsucite îi provocau un sentiment asemănător indigestiei.

Dar când veni și rândul lui și când se învârtea cu ea pe ringul de dans pe muzica ultimului vals de la Paris, toată gelozia și anxietatea i se topiră ca o mantie de zăpadă. Orbit de încântare, simțea că viața de-abia acum îi începe.

— Dumneavoastră și fratele dumneavoastră ați ajuns odată cu noi, nu? întrebă Hildegarde, uitându-se la el cu ochi la fel de strălucitori ca smalțul albastru.

Benjamin ezită. Dacă îl lua drept fratele tatălui său, oare n-ar fi mai bine să o lămurească? Își aduse aminte de experiența de la Yale, așa că răzgândi. Ar fi nepolitic să contrazică o doamnă; ar fi de neiertat să strice această ocazie deosebită cu povestea grotescă a originii sale. Poate mai târziu. Așa că încuviință, zâmbi, ascultă. Era fericit.

— Îmi plac bărbații de vârsta dumneavoastră, îi spuse Hildegarde. Tinerii sunt atât de idioți. Îmi povestesc câtă șampanie au băut la colegiu și câți bani au pierdut la cărți. Bărbații de vârsta dumneavoastră știu să aprecieze femeile.

Benjamin simțea că e gata să-i ceară mâna – cu un efort își stăpâni impulsul.

— Ești la vârsta romantică, continuă ea – cincizeci. La douăzeci și cinci, bărbații sunt prea experimentați; la treizeci, prea obosiți de muncă; patruzeci e vârsta lungilor povești care durează cât o țigară; șazeci este – oh, șazeci este prea aproape de șaptezeci; dar cincizeci este vârsta molcomă. Ador cincizeci.

Lui Benjamin, cincizeci îi părea o vârstă glorioasă. De-abia aștepta să facă cincizeci.